

ændring, at Højre ogsaa skulde gaa ind paa de Ændringer, der blev foreslaaet. Lad mig her i Parentes bemærke, at jeg lagde Mærke til, at det ærede Medlem fra Assens omtalte de Forhandlinger angaaende Grundloven, der havde fundet Sted mellem 3 Medlemmer af Højre og den radikale Regering. Det hører til de Ting, som det ærede Medlem fra Assens og andre af hans Parti holder meget af at fremdrage. Det maa være smigrende for det konservative Folkeparti at høre paa dette. Naar det ærede Medlem fra Assens eller hans Partifæller skal sige det mest nedsættende, som de kan finde paa at sige om det radikale Venstre, saa er det, at den radikale Regering har forhandlet med 3 Højremænd. Nu ved de Herrer i det konservative Folkeparti, hvordan deres Parti bliver respekteret, hvad de Herrer Venstremænd mener; nu kan de selv se, hvilken Vurdering de er Genstand for. Men det ærede Medlem fra Assens maa huske paa, at han var med i Forhandlingen. Der foregaar jo ikke Forhandling med Konservative, uden at han faar Lov til at være med. Det ærede Medlem fra Assens var med til at sige god for disse Forhandlinger. Han var med til i sit Parti at stemme for, at det Resultat, man var kommet til, skulde gennemføres, og det var ham, der var Ordfører ved Behandlingen af Grundlovsforslaget den Gang, saa han kan ikke uden videre kaste Ansvaret fra sig og sige: Det var noget, Regeringen og 3 Højremænd blev enige om. Her i dette Ting stemte jo alle ærede Medlemmer paa eet Medlem nær for den Grundlov, og det ærede Medlem var Ordfører for Ændringerne. Han har sin Part af Æren for, hvad der blev gennemført, og skal der være ret megen Skam ved noget af det, der blev gennemført, maa han tage sin Part ogsaa.

Derved, at man fra Venstres Side den Gang sagde: Vi gaar ikke med til andre Ændringer i Grundloven end dem, Højre kan gaa med til, overlod Venstre i Virkeligheden til Højre at bestemme, hvad der skulde gennemføres af Grundlovsændringer; og at Grundloven derfor paa adskillige Omraader blev mere konservativ, end vi fra det radikale Venstres Side kunde ønske, er selvfølgelig. Men for at naa det ubestridelig store Fremskridt, som laa deri, at man fik slettet al den af Penge og Hartkorn følgende privilegerede Valgret til Landstinget, gik vi med til adskillige Bestemmelser, der af os er betragtede som mørke Pletter paa Grundloven, Pletter, som vi ønskede at faa Lejlighed til at

fjerne saa snart som muligt. Det sagde vi den Gang, og det staar vi ved endnu; og det Forslag til Grundlovsændringer, der er forelagt af Regeringen, gaar netop ud paa at fjerne saadanne Pletter af Grundloven.

Jeg behøver ikke at opholde mig ved alle de Punkter, paa hvilke Regeringen har foreslaaet Ændringer. Foregaaende Talere har allerede gjort det og har gjort det paa en saadan Maade, at jeg godt kan lade flere af disse Punkter ligge. Men der er enkelte Ting, jeg gerne vil opholde mig ved. Der er for det første Bestemmelsen om at ændre den nugældende Bestemmelse i Grundlovens § 22 angaaende Landstingets Opløselighed. Skønt denne Bestemmelse er blevet opløst af det ærede Medlem fra Assens, kan jeg ikke nægte mig Fornøjelsen af at læse den om igen. Der staar i § 22: „Om Opløsning af Landstinget gælder følgende: Naar Folketinget har vedtaget et Lovforslag og mindst tre Maaneder inden en Rigsdagssamlings Slutning oversendt det til Landstinget, men Landstinget ikke har vedtaget dette Forslag, og der heller ikke opnaas en ligelydende Vedtagelse i Tingene, efter at et Fællesudvalg har afgivet Indstilling derom, og naar dernæst Folketinget efter dettes Fornøvelse gennem et paa Grund af Valgperiodens Udløb foretaget almindeligt Valg vedtager Forslaget uforandret paa en ordentlig Rigsdagssamling og paa ny oversender det til Landstinget indenfor den ovennævnte Tidsfrist, kan Kongen, hvis der da ikke opnaas Enighed mellem de to Ting om Forslaget, opløse Landstinget.“ Det er en ordentlig Mundfuld. Jeg tror ikke, at noget æret Medlem, der læser denne Bestemmelse eller hører den oplæse, kan være i Tvivl om, at Meningen er at gøre det saa vanskeligt som muligt, og helst helt umuliggøre, at opløse Landstinget.

Jeg skal ikke komme ind paa alle de Betragtninger, som denne Bestemmelse i øvrigt kunde give Anledning til; men saa meget er i alt Fald sikkert, at der vil kunne medgaa en Tid af endnu 4 Aar, altsaa en Folketingsvalgperiode, inden en Regering, der har Folketingets Flertal med sig, kan opløse et Landsting, der modsætter sig et af Regeringen forelagt og af Folketingets Flertal vedtaget Lovforslag. Det er allerede i og for sig en meget uheldig, meget konservativ Bestemmelse, der gør det muligt for Landstinget i saa lang Tid at modsætte sig og derved hindre en af Regeringen og Folketinget paa krævet Lovgivning. Selve den Omstændig-